

NAGY GÁBOR

Kutrica

Ha nem rítt borjú a *kutricában*,
a tarka macska ellett gombóc
kölyköket, morgott is nagyapám,
a pajtáig mék szénéért', hogy a tehen
elejbe dobjak, mer' a kurva döggye
ide kölkezett, de én véd- és dac-
szövetségben voltam velük
az akolmelegben, a gané csípős
szagában, fecskericsajban,
a máskor megközelíthetetlen
anyamacska pupillájában,
a megadás bizalmában.

Tomahawk

Túlmerészkedve a karókkal jelölt
telekhatáron, kiástam a csatabárdot
az illendőség ellen. S bár mindenütt
ugyanolyan alma- és körtefák,
cseresznye, meggy, az ágról ágra
villanó cinkék és rozsdafarkúak
földerítői csálnak idegen földre,
a vadonban egyre mélyebbre,
kifent késként szisszen egy nyúl szeme,
ágak nyílzápora csap arcul,
baglyok puha árnyai huhognak,
rúgkapál a megbokrosodó szél,
fejvesztve vágtaozom birtokon belülre,
nagy mama csatakiáltására: *Vácsora!*,
a góré fölött, a mennybolt gerendájában
rezeg a komancsok tomahawkja.

Korlát

Az ólból viháncolva rontanak ki
a malacok, a *vakaróbottal* kényeztetem
őket, s mintha a sárból túrnák ki
a Nap aranyérmét, rőfögnek boldogan,
csak be ne nyúlj a résen, int nagymama,
tisztá szeretetből *még leharaptják az ujjad*,
a kerítés deszkájához dörgölöznek,
sörtés gerincükön végigborzong
a ragaszkodás áramütése.

Kerekes kút

Irigyeltem a pomádés bajuszú
Phyleas Foggot, csodáltam a borostás
Hatteras hajóskapitányt, kínai
bódévárosok, zajló jéghegyek
útvesztőjéből mindig a kerti
nyugágyig jutottam. Fölöttem
hosszú csöcsű szilva ragacsos
nedve puhítja, roskasztja
a láncsal lezárt kerekes kút léceit.

Szőlőlugas

A fehér szőlő körbefutotta a kiskertet,
fölkapaszkodott a hályogos házfalra,
lopva fosztogattam a félérett
fürtöket, *szem előtt* a kerti székben
Fekete Istvánt olvastam, *mit lehet*
annyt bújni a könyvet, zsörtölődött
Öregmama, hát honnan tudhatta volna,
hogy én közben a kertben
vidrát, baglyot is látok,
s a pirkadt sárga *elvira* után nyújtózó
fakóvörös rókát.

A sükebóka

*A légynek sem árt az, legyintett nagyapa
a szomszéd udvaron bóklászó legényre,
sükebóka, tódított nagyanyám, azért csak ne bámuld,
hová lenne a világ, mordult föl Öregmama,
ha dologidőben mindenki fosókaszilvát falna!,
s Öregpapa révedező szemében láttam,
amint férfiak, asszonyok eldobnak
kaszát, kapát, égre emelt
kézzel vonulnak, botladoznak
dűlőről dűlőre, megkergült birkanyáj,
vetik magukat a föld széléről a fekete
tengerbe, s mint hibbant polipok és ráják,
sodródni a szürke kalapok, barna kendők
látóhatáron túlra.*

